

den enkelte Sognkommune ved at lade den større Amtskommune komme den til Hjælp. Der kan vistnok anføres Noget til Forsvar for denne Endring, og jeg har i alt Fald ikke fundet nogen tilstrækkelig Opfordring til at modsætte mig den. Det, der har forekommet mig at være det Væsentlige, er, at det virkelig maa anses for at være en Kommunes interesserede Sag, at der ydes Erstatning for den Skade, hvormed der her er Tale, og naar Sagen bliver ordnet saaledes, at Kommunen, som jo er den, der for en væsentlig Del lader Slukningsforanstaltningerne foretage, ogsaa bliver den, der først og nærmest kommer til at bære for de Udgifter, som de maatte medføre, saa tror jeg, at man deri vil have den bedste Sikkerhed for, at der ikke bliver gaaget frem paa en uforstændig eller ødsel Maade ved de Foranstaltninger, hvormed der her er Spørgsmaal. Det vil jo nemlig erindres, at der her er Spørgsmaal om den Skade, som der ved Slukning af Brandvæsenet forarsages paa en Privatmands Eiendom, og da navnlig derved, at Sæd paa Marken eller Ugrøde i Haven ødelægges. Man kunde jo tænke sig, at en Kommunes Beboere ikke vilde tage sig det saa nøje med at tilstøje en Mand's Eiendom Skade, naar det ikke var Kommunen, men Andre, der skulde erstatte denne Skade; naar man derimod fastholder — hvad der er fket i det foreliggende Lovforslag — at Kommunen er den Første og Nærmeste til at yde Erstatning, saa tror jeg ogsaa, at man deri kan søge tilstrækkelig Sikkerhed for, at man ikke vil skrive til andre Forholdsregler end saadanne, som maa antages at være nødvendige og hensigtsmæssige. Naar det erede Medlem mente, at den Modstand, som der har viist sig at være tilstede imod Loven i det andet Thing — en Modstand, som havde til Følge, at Loven ikke udkom i forrige Samling, og en Modstand, som har viist sig paa ethvert af Sagens Trin ved Lovforslagets Behandling i det andet Thing i denne Session — ikke havde været ganske ubespøjet, saa forekommer det mig dog, at de Grunde, som han anførte derfor, ikke kunne erkjendes for at være fyldestgørende. Det erede Medlem mente saaledes, at Forholdene paa Landet vare forskellige fra Forholdene i Kjøbstæderne derved, at imedens det, naar der opkommer Ild i en Kjøbstad, maa siges at være af utvivlsom Interesse for Kjøbstadskommunen, at denne Ild standses eller forhindres i at udbrede sig videre, saa skulde det stille sig anderledes, naar der var Spørgsmaal om Ild paa Landet. Det erede Medlem nævnte det Tilfælde, at der opkom Ild i et Udslyttersted, og jeg forstaar meget vel, at det erede Medlem færilig maatte fremhæve dette Tilfælde, thi man vil dog formodentlig give mig Ret i, at en Ildbrand i en Landsby, og navnlig i en tæt sammenbygget Landsby, kan være lige saa farlig for Landsbyen i dens Helhed eller i alt Fald for en større Del af Landsbyen, som en Ildbrand i en Kjøbstad kan være det for Kjøbstaden eller en

Del af den, og man vil formodentlig ogsaa give mig Ret i, at, naar Tælen er om, hvad der maa siges at interessere Kommunen og altsaa for saa vidt at være Kommunens Sag, kan man ikke for Landkommunens Vedkommende skjæle mellem Byer paa den ene Side og Udslyttersteder paa den anden Side. Man maa jo dog ogsaa for Udslytternes Vedkommende bringe de Regler til Anvendelse, som overhovedet anses for at være begrundede i Forholdenes Natur, hvad Kommunen i dens Helhed angaar. I Dørigt maa man vel erindre, at det Princip, hvorpaa det foreliggende Lovforslag hviler, er et Princip, som Lovgivningsmagten i sin Helhed har godkjendt i Mæret 1872; det er først kommet til Gjennembrud i Brandloven for Kjøbstæderne, ved hvilken Leilighed Opmærksomheden udtrykkelig var henledet paa, at Følgen af, at man vedtog en saadan Bestemmelse for Kjøbstædernes Vedkommende, maatte være den, at lignende Regler bleve gjorte gjældende for Landets Vedkommende. Jeg skal her kun kortelig gjentage, hvad jeg har havt Leilighed til flere Gange at udtale i det andet Thing, at det forekommer Justitsministeren at være en stor Ubillighed, for ikke at sige aabenbar Uretfærdighed, at den enkelte private Mand skal være pligtig til at finde sig i Foranstaltninger, der foretages af det Offentlige til Bedste for det Offentlige eller for andre Personer, hvorved han, den enkelte Mand, lider Skade, uden at han skal kunne faae nogen Erstatning for denne Skade; og saaledes er jo det Forhold, hvormed der her er Spørgsmaal. Jeg har i min Stilling som Justitsminister havt Leilighed til at blive opmærksom paa den store Ubillighed, som der virkelig efter den nuværende retlige Tingenes Tilstand har maattet tilstøjes og er bleven tilstøjet enkelte private Mænd, saa at jeg for mit Vedkommende deri har fundet en for mig uafviselig Opfordring til gjentagende at bringe Sagen frem til en Overveelse i den lovgivende Forsamling.

J. Andersen: Det er ikke min Hensigt at ville reise nogen Vanskelighed mod Loven, skjøndt jeg med den erede Bde Landskingsmand for 2den Kreds (Haa)le maa sige, at jeg ikke tror, at der egentlig er nogen Nødvendighed til Stede for Lovens Fremkomst, idet jeg veed, at der er mange Assurance-selskaber, som betale den Skade, som sker ved en saadan Leilighed. Naar saaledes udføjet Sæd brænder, saa vil denne Skade blive betalt lige saa fuldt af et saadant Selskab, som det betaler Erstatning for f. Ex. Kvæg, der dræbes af Lynilden, naturligtvis forudsat, at det er asurreet. Jeg veed vel af Forhandlingerne i det andet Thing, at der kun er et enkelt Selskab, der har nogle Bestemmelser i sine Love derom; men jeg veed ogsaa, at der er andre Selskaber, som fortolke deres Love saaledes. Det var dog egentlig ikke det, hvorfor jeg har begjæret Ordet; men jeg vilde gjerne høre den høitærede Justitsministers Fortolk-